

MEGJEGYZÉS

Balogh Sándor:
„Nagy Imre és a Pesti srácok c.
közleményéhez

A Pécsi Orvostudományi Egyetem Igazságügyi Orvostani Intézetében kezdtem működésemet 1967-ben. Akkor tudomásom volt arról, hogy Budvári professzor előtt egy intézetvezetői interregnum volt, mivel az intézetvezető docens, Dr. Tamáska Loránd külföldre, Németországba távozott (távozásának oka az 1956-os események voltak, amelyekben való részvétele miatt nem remélhette professzori kinevezését az egyetemen). Éppen ezért volt számomra meglepő, hogy a rendszerváltozás utáni időben egy interjút láttam egykori tanárossal, Dr. Mérey professzorral, a zseniális idegsebésszel. Mérey professzor elmondta, hogy az orvosi pályát a Budapesti Igazságügyi Orvostani Intézetben kezdte, ahol kollégája volt Tamáska Loránd, így első kézből ismeri az esetet, nevezetesen:

Dr. Tamáska Loránd kolozsvári származású volt, a

történelem vihara vetette hazánkba. Akkoriban nagyon zavarosak voltak az idők, a családtagok sem tudtak egymásról. Éppen ezért meglepő volt Dr. Tamáska Loránd számára az újsághír, amelyben „Tamáska Mária keresi testvérét”, ami reménysugarat nyújtott az orvos számára. El is ment a megadott címre, egy pesti bérház emeletén lévő gangos folyosón bepillantott a konyhaablakon keresztül, ahol egy férfi mosogatott éppen. Becsöngetett, és elmondta jövetelének okát, bár az ajtót nyitó hölgy teljesen ismeretlen volt számára. Ő volt Tamáska Mária, és aki mosogatott, Kádár János. Ez megpecsételte kettejük kapcsolatát, és amikor Dr. Tamáska Loránd és családja számára kitelepülését Nyugat-Németországba engedélyezték, minden vagyonát, értékes festményeit is magával vihette.

Én magam a riport elhangzása utáni napokban éppen összetalálkoztam Mérey professzorral, aki nekem elmondta, hogy amikor később meglátogatta (talán Düsseldorfban) Tamáskaékát, látta a legértékesebb festményt is a falon...

Dr. sci. med. Somos Zsuzsanna

SZERKESZTŐI ÜZENET

a Magyar Szent Korona kérdésével
foglalkozó kedves hozzászólókhoz

A szerkesztőség sajnálja, de annyi észrevétel érkezett a Borbola János és a Végh Tibor írásaira, hogy helyhiány miatt nem tudjuk közölni. Ezért a levelek másolatát eljuttattuk a szerzőkhöz. A levélíróktól szíves elnézést kérünk.

Javaslatom, hogy beszéljünk a jövőben a Magyar Szent Korona országáról, arról, hogyan valósulhat meg a jövőben a nemzeti egység a szentség vezérelte magyarok között. Hiszen, gondolják meg, csak akkor van Magyarországnak jövője, ha égi erő vezérli az államfő lelkét, szellemét és tetteit.

Arról írjanak, hogyan képes a Magyar Szent Korona a 21. században is vezérelni nemzetünket. Arról, hogy lesz-e olyan vezetője Magyarországnak, aki képes lesz megújítani az aranybulla törvényét, mely szerint a „Magyar föld a magyar nemzeté” és nem az forog majd a fejében, ami a korábbi miniszterelnöki hivatal vezetőjének, hogy „nem tudjuk, külföldi partnereink mit szólnának ehhez”.

A Magyar Szent Koronáról nem tudunk mindent, de azt tudjuk, hogy működik az ereje, tudjuk,

hogy hat. Elsősorban az országunk vezetőjét kellene e hatásnak alávetni. Viszont ez az erő a koronázás alatt kel életre. Mi lesz velünk király és királyné nélkül, meddig evickélünk még a sötét mocsárban.

Én elképzelném, hogy a következő miniszterelnök a Magyar Szent Korona előtt tegyen esküt, TV-n át a nemzet előtt, úgy, mint a régiiek: Magyarország a Boldogságos Szűz Mária országa.

A magyar föld a magyar nemzeté. Magyarország határai szentek. A határok megsértését életével, vérével visszaszorítja. A magyar nemzet ügye számára Istentől kapott szent ügy. E szentség érvényesítése elsőrendű feladata. Addig vezeti a nemzetet, amíg a szentség érvényesül munkájában. Ha ez nem lehetséges, nyíltan feltárja a helyzetet, és önként visszavonul.

Kérem Önöket, kedves Barátaim, akik a Magyar Szent Korona jó ismerői, tegyék most félre a vitákat. Lélekben fogjanak kezét és mondjanak imát a magyar nemzetért, hogy a Magyar Szent Koronával megkoronázott Boldogasszony köpenye alatt óvjon meg Isten kegyelme a gonosztól és teremtsen meg számunkra itt a földön a mennyei Magyarország képét.

(szerk.)

Fény seregei újra egységbe szólítalak
benneteket!

Én Mihály, isteni hatalmamnál fogva, most egy olyan üzenetet adok át néked, – amelyben az emberek felismerik önmagukat, hiányosságaikat, és mindazt a tulajdonságot, amelyet meg kellene erősíteni magukban, hogy előre tudjanak lépni, és bizonyos feladatokat be tudjanak teljesíteni.

Az emberiség most egy olyan tudat szinten tart, ahol a két világ különválnak, – IGAZ és hamis tanokra.

Az emberi megnyilvánulási formák, különös értékrendet vettek fel.

Nem minden esetben pozitív a szándék, amellyel megnyilvánultok egymás felé.

A SZERETET fogalma és hatalma még mindig munkál lelketekben, csak abban a mélységben amelyben rejtőzik, nem tud kellőképpen kiteljesedni, kibontakozni.

Az embert alapjában véve a jó szándék vezérli.

Mivel SZERETETBŐL LETT TEREMTVE, ezt a tulajdonságát nem tagadhatja meg.

Mindenkiben él a SZERETET, bár vannak olyan emberek, akik olybá tűnhetnek a világ számára, mintha kihalt volna belőlük ez az érzés.

Nos kedveseim, ezek az emberek még jobban éhesek a szeretetre mint bárki más. Az életükben történő események, történések hatására, egy kemény páncélt húztak szívük burkára, hogy az éltető FÉNY és SZERETET ne tudjon be és kiáramolni rajta. Mindezt ösztönösen, védelemből tették, és valójában nincsenek is tudatában ennek.

Ezeket az embereket, ti általában megbélyegzitek, magatoktól távol űzitek, – pedig segíteni legjobban őket kellene. Meg kellene tanítani őket újra bízni, Istenben remélni. Folyamatos szeretetben tartani őket, és folyamatos szeretettel elárasztani őket.

Mindenképpen segítséget kell nyújtani az ilyen embereknek.

A páncél csak a SZERETET hatására tud leolvadni, és bizakodóvá válni. Úgy tud megnyílni a Fényre, ha ti is FÉNYT sugároztok felé.

Minden embernek meg van a lehetősége, hogy visszatérjen a SZERETET EGYSÉG ÁLLAPOTÁBA.

Ezekkel az emberekkel nem harcolni kell, hanem Szeretethez kell őket szólítani.

Ugyanígy van a negatív megnyilvánulási formákkal is.

Nem kell távolba űznünk magunktól, nem kell félnünk tőlük. El kell fogadnunk létüket, – magunkban vagy környezetünkben Fénnyé átalakítani, és felemelni abba a magasságba, ahol teljes egészében FÉNNYÉ VÁLTÓDIK.

Az emberek által megteremtett negatív megnyilvánulási formákkal is ekképp cselekedjétek. Ne harcoljatok, ne háborogjatok ellenük.

Gondolataitokat magatok teremtitek, – jót vagy rosszat, csak rajtatok múlik.

Ha észreveszitek a másokban a hibát, próbáljátok meg szeretettel felhívni rá a figyelmet, és ha segítséget kér, nyújtsatok támogatást a számára.

A jó és rossz harca most dől el.

Ha magatokban átértékeltétek dolgokat, lelketekben mélyebbre hatoltok, és összekapcsoljátok a SZELLEM ÜZENETÉVEL, – akkor tudni fogjátok, mi a helyes, és mi a helytelen cselekedet.

Ne küzdj a gonosz ellen, fogadd el létét és váltsd FÉNNYÉ!

A sötétség mindig a FÉNY hiányából adódik.

Vigyél oda FÉNYT, ahol gonosz a szándék.

Vigyél oda FÉNYT, ahol az ember, önmaga csupasz léte által nem tud kiemelkedni a reménytelenségből, ahol saját börtönébe zárta be magát.

Te magad legyél a FÉNY, és sugározd a FÉNYT!

Így tudjátok megváltani a világot, és mindazt az eszmét, ami a legfontosabb a számotokra.

A Fény seregeit újra Egységbe szólítom!

Kérlek benneteket fogjatok össze, váljatok FÉNYCSATORNÁKKÁ, biztos támaszokká, FORRÁSOKKÁ, – akik a rászorulóknak segítséget nyújtanak.

A „Fény-hozót” ne űzzétek távol magatoktól, – csak vele együtt, megváltva, emelhetitek fel az emberiséget egy olyan szintre, – AHOL CSAK a FÉNY VAN, és az ÖRÖK SZERETET.

Ámen.

Forrás: Feketéné Lendvai Katalin - Csillagszülött honlapja (Internet)